

Alléén bij de 9de opgraving, vond ik eene urn waaraan bijna niets ontbrak. Zij zag er uit als niet gebakken, maar in de zon gedroogd; wat er aan ééne zijde aan ontbrak, kan wel door de vochtigheid verterd zijn, want zij zat in de heidekorst die wij ten vorigen jare reeds hadden omgekeerd, en den winter over aldus hadden laten liggen; misschien was ze wel reeds zóó nabij de oppervlakte begraven; in dat geval had dan het gedeeltelijk verteren reeds vroeger plaats gehad.

Op 24 September 1863 bezochten wij de Heeren L.J.F. Janssen, Conservator aan het Museum van Oudheden te Leyden, en Mr. F.N.M. Eyck van Zuylichem, Burgemeester van Maartensdijk, die het gevondene, bij de opgravingen in de tumuli, aan mijn huis kwamen bezichtigen, en vandaar zich begaven naar de heide waar het opgegraven was. Ik beval hun aan ook de plaats eens goed op te nemen, welke ik voor eene vroegere woonplaats hield, (ik had geen tijd om mede te gaan), doch zij hebben die niet kunnen vinden.

Later heb ik nogmaals een bezoek gehad van den Heer L.J.F. Janssen, doch nu vergezeld door den Heer Dr. W. Pleyte, die later zijn opvolger werd. De Heer Pleyte heeft toen, van die bijna complete urn, eene teekening gemaakt.

Omdat het Gemeente-huis, vooral in die dagen, doch ook later nog, volstrekt niet geschikt was om voor Museum van Oudheden te dienen, is het opgegravene in mijn bezit gebleven; en omdat ook het gemeentebestuur nooit getoond had eenig belang in die dingen te stellen, heb ik ze medegenomen naar Amersfoort in 1892, en in 1896 geschonken aan het Oudheidkundig Museum Flehite aldaar, waar ze natuurlijk te huis behooren, en goed bewaard zijn.

HET WITTEMANS - VEENTJE door wijlen Ds. J.J. Bos

"Het Wittemans-Veentje", zóó heet nu nog eene plek, aan de rechterzijde van den straatweg van Soest naar Soesterberg, eer men komt aan het Station van den Centraal-Spoorweg. Het is thans een klein boerderijtje, met een paar kampjes weiland, een paar akkers bouwland, in wallen en boschjes van dennen, en eiken- en berken-hakhout. Eer de straatweg en de spoorweg er waren, was het een uitgeput veentje aan den voet der duinen, en midden in de heide; eigenlijk een moeras, met bulten en kuilen; des winters een meertje, en bij droge zomers kon men er dwars doorheen loopen.

Dat plekje heeft mij altijd aangetrokken door zijnen naam. De herinnering aan Witte Wijven vind men overal, in ons vaderland even goed als in Duitschland; inzonderheid in Drenthe doet menige plek ons aan die spookachtige wezens denken, en het was niet onnatuurlijk dat Witte Wijven gespoekt hadden nabij die oude Germaansche woonplaatsen en begraafplaatsen; maar - Witte Mannen!

Ik wil hier echter herinneren aan een paar zinsneden in den brief, geschreven door den Heer David Koning, van Amsterdam, op 4 December 1862 (1861?) aan den Burgemeester van Soest; welke brief in zijn geheel is opgenomen in het hoofdstuk: "Germaansche "Grafheuvels". Hij beweert dat volgens nieuwe, zoowel taal- als oudheidkundige, onderzoekingen, allewaarschijnlijkst Hunnen, Gothen, Geten en Jutten, oorspronkelijk als tot éénen stam behooren gerekend te worden, en dat de grondbeteekenis van het woord Ghug, het stamwoord van al die namen, vermoedelijk witte, of blanke (eigenl. blonde) en overdrachtelijk ook goede beteekent; iets wat de aandacht verdient, omdat het Wittemans-Veentje nabij die 26 Germaansche grafheuvels gelegen is.

Welke waarde er aan deze verklaring te hechten is, laat ik liefst aan de beslissing van meer bevoegden over.

DE KONINKLIJKE STANDAARD door F.S.I. Knaapen.

In de nummers 2 en 3 van de tweede jaargang van ons tijdschrift werd aandacht besteed aan de vlaggen welke door leden van ons Koninklijk huis worden gevoerd.

Dit jaar is dat aantal vlaggen met één uitgebreid omdat aan Kroonprins Willem Alexander - die op 27 april achttien jaar is geworden - een eigen vlak is toegekend, welke voortaan op zijn paleis en auto zal wapperen.

De vlag - die hierbij wordt afgebeeld - is een oranje langwerpige vlag, waarvan de hoogte $\frac{5}{6}$ van de lengte bedraagt; in vier vakken verdeeld door een in het midden geplaatst staand vierarmig kruis van Nassaus blauw, ter breedte van $\frac{1}{5}$ van de hoogte der vlag. In het midden van het kruis het Koninklijk wapen; het schild gedekt door de Koninklijke Kroon; de boven- en de onderzijde van het wapenschild liggende in de lijnen van de boven- en onderzijde van de horizontale arm van het kruis.

Het bovenste vak aan de broekzijde en het daar tegenover liggende onderste vak beladen met een jachthoorn van azuur (blauw) gesnoerd en geopend van keel (rood), beslagen met zilver (Oranje). Het onderste vak aan de broekzijde en het daar tegenover liggende bovenste vak een gekanteelde burcht van zilver geopend van het veld (Van Amsberg).

Met het ontwerp van deze vlag heeft de Hoge Raad van Adel op uitstekende wijze voortgeborduurd op de bestaande historische traditie van vier eeuwen Oranje.

